

שנה שמונה עשרה - עלון מס' 899

@ ניתן להקדיש את העלון ואו שיעורי הלויין
לרפואה, ברכה והצלחה, לפרנסה טובה, זיווג הגון,
זרע בר קיימא או להבדיל לע"י יקיריכם.

משרדי מערכת העלון: 08-9437333, 054-7743834

בס"ד יח' שבט ה'תשע"ח

הדלקת נרות - 16: 56

צאת השבת - 17: 48

רבנו תם - 18: 23

שעון חורף - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

אברהם יגל

לע"י בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל

לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפטידיון: "בשנת כות"
(ישעיה ו')

מרתק - ראו בעמוד 2
סיפור מההפסרה

פרשת יצחק

עשרת הדברות

יש בהם 620 אותיות בגימטריא "כתר", סימן כתר
תורה, אם זוכים יהיה כתר, ואם לא יהיה כתר ח"ו.

מתחיל עם אות א' "אנכי" ומסיים עם אות ד' "לרעד",
מרומז בפסוק "אך טוב לישראל".

יש בהם 172 תיבות גימטריה עקב, בקע, וכן מרמז
ליעקב ב' עשרת הדברות שהם עקב תיבות. (בעל הטורים)
מן הראוי לא לישבע אפילו על אמת, לא תשא "לשוא"

ר"ת לא שקר ולא אמת.

"תורה צוה לנו משה"

תורה בגימטריא 611 זה מה שמשה צוה, ו-2 דיברות
הקב"ה, ביחד תר"ג.

"כבוד את אביך ואת אמך למען ירכון ימיך על
האדמה אשר ה' א-לקיך נתן לך" (כ' יב)

מדוע מציין הכתוב שאריכות הימים היא "על האדמה"?
מתוך ה"ספורנו" שהכתוב בא לומר שהשכר שתזכה עבור
כיבוד ההורים, דהיינו אורך הימים יהיה בשבתך על
האדמה ומובטח גם שלא תגלה ממנה, מה שאין כן בשאר
חמש הדברות שבין אדם לחברו, שהציווי הוא שלא נזק
לאדם אחר בגופו בכבודו ובממונו, במעשה בדבור
ובמחשבה, שמזהירות מהעונש בעולם הבא ובעולם הזה.

"לא תעשה כך פס"כ" (כ,ז)

בזוהר הקדוש כתוב שהכועס הוא בעצמו עבודה זרה.
והנה לנו רמז מהפסוק. כותב הספר 'קרון לדוד' (הרב
אליעזר דוד גרינוולד זצ"ל): "לא תעשה לך", לעצמך, פסל
ע"י הכעס. האותיות השניות של הפסוק לא תעשה לך
פסל, נותנות לנו את המילה כעס. (ב. בר דין הי"ו)

פינת הניבים והפתגמים

ללמד גזרה שנה = אחת משלוש עשרה המדות
שהתורה נדרשת בהן. לפי מדה זו קים ללמוד מקביל
מדין לדין על יסוד מלים דומות או מאמר דומה
שהובא בתורה.

דוגמה: קשה מאוד למצוא את הקשר בין "מלחמת
ששת הימים" ו"מלחמת יום הכפורים" ובין הלחימה
בלבנון, ועל כן אין לומדים מהן גזרה שנה.

מקור: תלמוד לומר "קרה" [ניקרא כא ה] = "קרה"
[דברים יד א] לגזירה שנה - מה "קרה" האמור בפרקים
על כל קרה וקרה - אף "קרה" האמורה בישאל -
על כל קרה וקרה [ספרא, ויקרא פרשת "אמר"]
כידוע, כל יהודי הוא ישראל או לוי או כהן. (ניבונכו)

מלכ"י הפרשה:
יתרו מצטרף לעם ישראל.

יתרו מציע למשה למנות שרי אלפים ושרי מאות.

משה מקבל את הצעת יתרו ומקנה שופטים.

הכנת העם לקראת מעמד הר סיני.

מעמד הר סיני וקבלת עשרת הדברות.

איסור עשיית אלוקי כסף ואלוקי זהב.

"ויחן שם ישראל לנדה ההר"

והחן לשון חן זה מרמז נגד יצר הרע, שחז"ל אומרים
שהיצר הרע דומה להר, ואם כל אחד יהיה לו חן בעיני
חבירו זה הנשק הגדול נגד ההר שהוא היצר הרע.

"כה תאמר לבית יעקב" (י"ט ג)

זה העיקר: בית יעקב, שאם רוצים בקיום התורה יש
להתחיל קודם כל בבית, שיהיה הבית בית יהודי. כשם
שדורשים: וכל העם רואים את הקולות, שיהיו רואים
את הנשמע (מדרש רבה), שיהיו הבנים רואים בבית את
אשר הם שומעים בלימוד ובבית הכנסת. (חזיונות אברהם)

"את ציפורה אשת משה אחר שילוחיה" (יח' ב)

מדוע מזכיר הכתוב את "מצבה המשפחתית" של
ציפורה, "אחר שילוחיה"? מתוך הרמב"ן שהכתוב
הוצרך לציין שמשה שלח את אשתו לבית אביה משום
שבעבר הזכיר הכתוב שמשה לקח את ציפורה למצרים
שנאמר: "ויקח משה את אשתו ואת בניו וישב ארצה
מצרים" (ד' כ) אם כן, מה עושה היא אצל יתרו? לכן
בא כאן הכתוב לומר שציפורה היתה בבית אביה
משום שמשה שלח לה לשם.

"משה ידבר והאלקים יענו בקול" (י"ט י"ט)

"משה" ר"ת שבת היא מלועזק (שבת י"ב), "קול" ר"ת
נרפואה קרובה לבוא, וזה: "משה ידבר" אם תאמר
ותדבר 'שבת היא מלועזק' אזי "והאלקים יענו בקול"
תזכה ורפואה קרובה לבוא. (תורת אמת)

"כה תאמר לבית יעקב" (י"ט ג) בית יעקב - אלו
הנשים. (רש"י) ירמיה, צפניה וחולדה הנביאה, שלשנן
התנבאו באותו דור. ירמיה היה מתנבא בשווקים, צפניה
בתוך בתי כנסיות, וחולדה אצל הנשים. (פסיקתא רבתי)
ואכן, לא רק מעל בימת בית הכנסת צריך לעמוד ולהטיף,
אלא גם בשווקים שיהיו אנשים סוחרים באמונה וכו'.
וגם לנשים שיהיו מקפידות בכשרות, דואגות לחינוך
הילדים וכדומה. (הרב יחזקאל גוטמן)

הסירו מכשול מדרך עמי!

העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

<http://ladaat.info/>

<http://www.hidush.co.il/>

יח'ל ע"י ארגון "אברהם יגל" 054-7743834

איך לבחור שרים לממשלה?

לא רק בימינו שלנו נזקקים המנהיגים ליועצים זרים, שיבואו לעזור להם לארגן את שלטונם. כבר משה, המנהיג הראשון של עם ישראל נזקק לעצותיו של יתרו המדייני (שהיה חותנו). לאחר שיתרו וזהה שמשה מנסה לעשות את כל מלאכת השלטון לבדו (גם זה עניין מוכר בימינו), הוא אומר לו: "וְאַתָּה תִּחְזָק מִכָּל הָעָם אֲנֹשִׁי חֵיל יְרֵאִי אֱלֹהִים אֲנֹשִׁי אִמֶּת שׁוֹנֵאֵי בַעַצ וּשְׁמַת עֲלֵיהֶם שְׂרֵי אֱלֹפִים שְׂרֵי מֵאוֹת שְׂרֵי חֲמִישִׁים וּשְׂרֵי עֶשְׂרוֹת: וּשְׁפֹטוּ אֶת הָעָם בְּכָל עֵת וְהָיָה כָּל הַדָּבָר הַגָּדוֹל יָבִיאוּ אֵלֶיךָ וְכָל הַדָּבָר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ הֵם וְהָקָל מֵעֲלֶיךָ וְנִשְׂאוּ אֹתָךְ: אִם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה תַּעֲשֶׂה וְצִוּוֹךְ אֱלֹהִים יִכּוֹלֶת עֲמוּד וְגַם כָּל הָעָם הַזֶּה עַל מִקְוָמוֹ יָבֹא בְּשָׁלוֹם: וְיִשְׁמַע מִשָּׁה לְקוֹל חוֹתְנוֹ וְיַעַשׂ כָּל אֲשֶׁר אָמַר." כך מפרש תכונות אלו רש"י:

- א. אֲנֹשִׁי חֵיל** - עשירים, שאין צריכין להחניף ולהכיר פנים.
- ב. אֲנֹשִׁי אִמֶּת** - אלו בעלי הבטחה, שהם כדאי לסמוך על דבריהם, שעל ידי כן יהיו דבריהם נשמעים:
- ג. שׁוֹנֵאֵי בַעַצ** - ששונאים את ממונם בדין.

רש"י טוען ששרים צריכים להיות עשירים השונאים את ממונם ושניתן לסמוך על דבריהם העיקר הוא שלא ניתן לשחד אותם.

בניך בשתילי זתים - חינוך

הורים חייבים לחנך את ילדיהם ולהשקיע בהם כוחות רבים כדי לתקנם ולהשלימם, היות ולהם, ההורים, יש לא מעט אחריות למידות רעות או תכונות אופי שליליות של ילדיהם. ישנם מספר סוגי הורים:

הורים דיקטטוריים = אלו השולטים בילדיהם ברודנות חסרת פשרות, דורשים צייתנות מקסימלית ומשמעת ללא חריגות, ביד חזקה, הם אינם מאפשרים כל מרווח חופשי, בכל ענין שהוא. גישתם זו מתנקמת בהם, בהפרעות ובגילויי עצבנות וקוצר רוח קיצוני אצל הילד.

הורים מתפייסים = אלו הנוקטים בשיטה הפוכה בדיוק מהטיפוסים הקודמים. כדי למנוע חיכוך, או מתוך חולשה ועייפות, הם נוקטים עמדה של פיוס ומוותרים מראש על וויכוח ועימות כלשהו עם ילדם, אין להם כוח התמודדות והם יוצרים מצב של "שלום בית" תמידי. אמנם, התוצאה הישירה היא, שהילד מנצל מצב זה ומתרגמו לחולשה של הוריו, כך הוא משתלט על כל פינה וכובש כל מעוז בדרכו, ללא הכוונה.

כל הישועות והברכות לא־כִּלְנָה יוֹסֵף זְאֻטָּה הִייוֹ שְׁתַּרְמוּ לַסַּעֲדָה הַרְבִּיעִית בְּלוּיִן. זְכוּת מֶרֶץ עֹבֵדֵי יוֹסֵף זְצִיל תֵּגֶן בַּעֲדָם, לְרִפּוּאֵת וְהַצִּלָּתָם שִׁיתְּבָרְכוּ בְּכָל מִלִּי דְמִיטִּב וְיִתְגַּשְׁמוּ מִשְׁאֲלוֹת לְטוֹבָה בְּאוֹשֶׁר וּבִפְרִסָּה טוֹבָה לְשָׁנִים רְבוּת וְטוֹבוֹת וִירוֹ נַחַת וְשִׁלוֹהוּ מִכָּל יוֹצֵאֵי חֲלָצִים לְהַבְדִּיל לְעֵינֵי שְׁלָמָה בִּן שְׁמַעוֹן זִיל	רפואה שלימה לְדוֹד קִפְשִׁיאָן בִּן בַּתִּיהָ הַקִּבְיָה יִשְׁלַח מִזוֹר וּמִרְפָּא לְרַמְיָה אֲבָרְיו וְשִׁסְיָה יִשְׁחַזֹּר לְאִיִּתָּא הָרָאשׁוֹן וְיִזְכֶּה לְשָׁנִים רְבוּת טוֹבוֹת וְנַעֲמִימוֹת	פרכה ופחמה לְדוֹד וּבַתִּיהָ שְׂטָרִית הִייוֹ שִׁיתְּבָרְכוּ בְּאוֹשֶׁר וּרְפּוּאָה שְׁלִימָה בְּפִרְסָּה טוֹבָה וּבְכָל מִלִּי דְמִיטִּב וִירוֹ נַחַת וְשִׁלוֹהוּ מִכָּל יוֹצֵאֵי חֲלָצִים	קול חן וקול אמת מִזֵּל טוֹב וְאִיחֻלִּים לְבַבִּים מִרְדְּכִי וְרִינָת דְּאִידִי הִייוֹ אֲכִלְיָה וְשִׁוְשָׁה יַעֲקֹבִי הִייוֹ לְנִישׁוּאֵי דוֹד-יוֹסֵף חֵיִים עִם אִידִיל יִהְיֶה שִׁיקִּימוּ בֵּית נֶאֱמָן וְכֶשֶׁר בִּישְׂרָאֵל וְיַעֲלֶה הַקֶּשֶׁר יִפֶּה וְיִזְכּוּ לְהַמְשִׁיךְ אֶת מִסּוֹרֶת הַבֵּית הַמִּפְאָר.
--	--	---	---

קול חן וקול אמת מִזֵּל טוֹב וְאִיחֻלִּים לְבַבִּים רִי דוֹד וְאֲבִיבָה כֹּהֵן הִייוֹ גִּדִי וּבְרִירָה רוֹזֶנְבֵּרְגִי הִייוֹ לְנִישׁוּאֵי אֲמִיר עִם רַחֲלִי יִהְיֶה שִׁיקִּימוּ בֵּית נֶאֱמָן וְכֶשֶׁר בִּישְׂרָאֵל וְיַעֲלֶה הַקֶּשֶׁר יִפֶּה וְיִזְכּוּ לְהַמְשִׁיךְ אֶת מִסּוֹרֶת הַבֵּית הַמִּפְאָר. "עֵנִי הַגֶּן בְּעֵנִי הַגֶּן דָּבָר נָאָה וּמִתְקַבֵּל"	רפואה שלימה לְצִינָה בֶּרֶסֶס בֵּת יְהוּדִית הִייוֹ הַקִּבְיָה יִשְׁלַח מִזוֹר וּמִרְפָּא לְרַנְיָב אֲבָרְיָה וּשְׁסִיבָה יִשְׁחַזֹּר לְאִיִּתָּא שְׁתַּחֲזֹר לְשָׁנִים וְיִזְכֶּה לְשָׁנִים רְבוּת עִם בַּעֲלָה בְּרוֹךְ הִייוֹ	פרכה ואיחול לְאִבִי וְרִוְתָה זִיטְרוֹן לְהַלְדֵּת הַבֶּן-נִיִּי יִהְיֶה שִׁיעֲלָה בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה וְהִירָאָה וְיַצִּילֻח בְּכָל דְּרָכָיו וּמַעֲשָׂיו, שִׁיתְּבָרְכוּ בְּכָל מִלִּי דְמִיטִּב בְּרוּחָנוֹת וּבִרְכָּה לְנַעֲמִים וְעַל יַצְחָק-פּוֹר שִׁירוֹ נַחַת מִיִּצְאֵי חֲלָצִים	פרכה ואיחול לְאִרְבֵּל וְלִיאָה זִיִּיהָ לְהַלְדֵּת הַבֶּן-נִיִּי יִהְיֶה שִׁיעֲלָה בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה וְהִירָאָה וְיַצִּילֻח בְּכָל דְּרָכָיו וּמַעֲשָׂיו, שִׁיתְּבָרְכוּ בְּכָל מִלִּי דְמִיטִּב בְּרוּחָנוֹת וּבִרְכָּה לְאִרְיָה וְרַחֵל גִּנְיָתָה וְלִיעֲקֵב-הַלֵּוֹי וְאֲבִירַת שׁוֹהֵם
---	--	---	---

לְעֵינֵי הַכֶּשֶׁר וְהַעֲנֹ אֲבִי מוֹרִי בְּבִאִי מוֹסָאִי בִּן אֲבָרָהָם וְלִיָּה זִיל בְּיוֹם שֵׁנִי כִּי שֶׁבֶט פִּקִּדַּת שְׁנָתוֹ. 16:15 - עֲלִיָּה לְבֵית הָעֶלְמִין. יִהְיֶה שִׁמְלִיץ טוֹב בַּעַד רַעֲיִיתוֹ וְכָל מִשְׁפַּחְתּוֹ	לְעֵינֵי הַצְנוּעָה וְהַעֲנֹ שְׁלֵמָה יִתָּח בִּן שְׁמַעוֹן וְאִתָּה זִיל כְּדִי שֶׁבֶט פִּקִּדַּת שְׁנָתוֹ שִׁמְלִיץ טוֹב בַּעַד מִשְׁפַּחְתּוֹ	לְעֵינֵי הַצְנוּעָה וְהַעֲנֹ חֵיִים רַבִּי זִיל דְּוִסִּי זִיל זִי שֶׁבֶט פִּקִּדַּת שְׁנָתוֹ שִׁמְלִיץ טוֹב בַּעַד מִשְׁפַּחְתּוֹ	לְעֵינֵי הַצְנוּעָה וְהַעֲנֹ שִׁיזְרוֹ פֶּלֶאווִין שֶׁל הַרְחִי"ג מֵאִיר מוֹזֵז שְׁלִטִּיא מִתְקִיִּים אִיִּיהָ כָּל מוֹצָאֵי שֶׁבֶט בִּשְׁעָה 20:00 בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ "אֹר וּדְרָךְ" הַצִּיבוֹר מוֹזֵמֶן
---	--	--	---

פרכה ופחמה מִזֵּל טוֹב וְאִיחֻלִּים לְבַבִּים רִי דוֹד וְאֲבִיבָה כֹּהֵן הִייוֹ גִּדִי וּבְרִירָה רוֹזֶנְבֵּרְגִי הִייוֹ לְנִישׁוּאֵי אֲמִיר עִם רַחֲלִי יִהְיֶה שִׁיקִּימוּ בֵּית נֶאֱמָן וְכֶשֶׁר בִּישְׂרָאֵל וְיַעֲלֶה הַקֶּשֶׁר יִפֶּה וְיִזְכּוּ לְהַמְשִׁיךְ אֶת מִסּוֹרֶת הַבֵּית הַמִּפְאָר.	פרכה ואיחול לְאִרְבֵּל וְלִיאָה זִיִּיהָ לְהַלְדֵּת הַבֶּן-נִיִּי יִהְיֶה שִׁיעֲלָה בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה וְהִירָאָה וְיַצִּילֻח בְּכָל דְּרָכָיו וּמַעֲשָׂיו, שִׁיתְּבָרְכוּ בְּכָל מִלִּי דְמִיטִּב בְּרוּחָנוֹת וּבִרְכָּה לְאִרְיָה וְרַחֵל גִּנְיָתָה וְלִיעֲקֵב-הַלֵּוֹי וְאֲבִירַת שׁוֹהֵם	פרכה ואיחול לְאִרְבֵּל וְלִיאָה זִיִּיהָ לְהַלְדֵּת הַבֶּן-נִיִּי יִהְיֶה שִׁיעֲלָה בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה וְהִירָאָה וְיַצִּילֻח בְּכָל דְּרָכָיו וּמַעֲשָׂיו, שִׁיתְּבָרְכוּ בְּכָל מִלִּי דְמִיטִּב בְּרוּחָנוֹת וּבִרְכָּה לְאִרְיָה וְרַחֵל גִּנְיָתָה וְלִיעֲקֵב-הַלֵּוֹי וְאֲבִירַת שׁוֹהֵם	פרכה ואיחול לְאִרְבֵּל וְלִיאָה זִיִּיהָ לְהַלְדֵּת הַבֶּן-נִיִּי יִהְיֶה שִׁיעֲלָה בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה וְהִירָאָה וְיַצִּילֻח בְּכָל דְּרָכָיו וּמַעֲשָׂיו, שִׁיתְּבָרְכוּ בְּכָל מִלִּי דְמִיטִּב בְּרוּחָנוֹת וּבִרְכָּה לְאִרְיָה וְרַחֵל גִּנְיָתָה וְלִיעֲקֵב-הַלֵּוֹי וְאֲבִירַת שׁוֹהֵם
---	---	---	---

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

שאלה : האם חובה להמתין שש שעות בין אכילת מאכלי בשר לאכילת מאכלי חלב?

תשובה : בגמרא במסכת חולין (דף קה.) אמר ר' עוקבא (שם חכם), אבא שלי, כשהיה אוכל בשר, לא היה אוכל גבינה אלא למחרת, ואילו אני, באותה סעודה אני אוכל בשר ואחר כך גבינה, אבל לסעודה אחרת אני אוכל גבינה. וכתב הרמב”ן, שמכאן אנו למדים, שאין לאכול גבינה אחר בשר, אלא אם ישהה שיעור שבין סעודה לסעודה.

כמה יש להמתין בין אכילת בשר לאכילת חלב

נחלקו רבותינו הראשונים כמה זמן יש להמתין, שדעת רבינו תם, שמותר לאכול גבינה מיד אחרי אכילת בשר, ובלבד שינקא את פיו ואת ידיו. ולשיטתו צריך לפרש, שמר עוקבא שהיה ממתין מסעודה לסעודה, מחמיר על עצמו היה, ואמר על עצמו שאינו מחמיר כל כך כמו אביו. אבל אין בהמתנה זו חיוב מן הדין. אולם רוב הראשונים חלקו על דברי רבינו תם, ובהם: הרמב”ן, והרמב”ם ועוד. ופירשו שמה שהיה מר עוקבא ממתין שיעור זמן ”שבין סעודה לסעודה”, מן הדין היה עושה כן, ואמר שאינו נוהג חומרא כמו אביו שהיה ממתין עשרים וארבע שעות. וכן פסק מרן השולחן ערוך, שמן הדין יש להמתין שיעור זמן שבין סעודה לסעודה.

וכמה הוא שיעור הזמן שבין סעודה לסעודה שיש להמתין? דעת התוספות, שאין קצבה לשיעור זה, אלא כל שסיים את סעדו, כגון שכבר פינו את השולחן, רשאי לאכול מאכלי חלב אחרי מאכלי בשר.

אולם דעת רוב הראשונים, שיש להמתין שש שעות בין אכילת בשר לאכילת גבינה, שזהו ההפך בין סעודה לסעודה שאמר מר עוקבא. וכן דעת הרמב”ם, שיש להמתין שש שעות, וכן פסק מרן השולחן ערוך, וגם הרמב”א כתב שכך נכון לעשות, אף על פי שיש חולקים. ואף שיש מן האשכנזים שמיקלים בפחות משש שעות, כתב מרן החיד”א, שבגלילותינו המנהג פשוט לכל אדם להמתין שש שעות. וכתב המהרש”ל (רבי שלמה לוריא מגדולי פוסקי אשכנז סמוך לזמן מרן) שאף למנהג האשכנזים, כל מי שיש בו ריח תורה ראוי לו להחמיר להמתין שש שעות. ובספר ערוך השולחן (להגאון רבי יחיאל מיכל אפשטיין לפני למעלה ממאה שנים) כתב שכיום אף מנהג רוב האשכנזים להחמיר בזה, וחלילה לשנות.

מדוע יש להמתין בין אכילת בשר לגבינה

הטעם משום בשר שנכנס בין השיניים, ויש לחוש שכאשר יאכל גבינה, יצא הבשר מבין שיניו ונמצא אוכל בשר וגבינה ביחד, וכך היא דעת הרמב”ם. אולם לשיטת רש”י והרא”ש הטעם הוא מפני שהבשר מוציא טעם בפה זמן ארוך. ולהלכה אנו נוקטים כשני הטעמים, ולכל הדעות אחרי שש שעות יכול לאכול גבינה, ואף לשיטת הרמב”ם שסובר שיש לחוש לבשר שבין השיניים, מכל מקום אחרי שש שעות הבשר נחשב כבר מעוכל ואין לחוש לו. ומכל מקום אם יודע בפירוש שיש בשר בין שיניו, צריך להסירו אף לאחר שש שעות.

אכילת מאכלי חלב אחרי אכילת עוף

כתב מרן זצ”ל, שלכתחילה אין לאכול מאכלי חלב עד שיעברו שש שעות בדיוק. ומכל מקום המיקל בזה במקום צורך לאכול אחר חמש וחצי שעות, יש לו על מה שיסמוך, ובפרט בבשר עוף שיש מקום רב יותר להקל בזה.

והטעם משום שידוע שאכילת בשר עוף עם חלב אינה אסורה מן התורה, אלא מדרבנן, ולכן החומרא של אכילת מאכלי חלב לאחר אכילת מאכלי עוף, אינה עומדת באותה מדרגה כמו אכילת מאכלי חלב לאחר אכילת בשר בהמה.

ולסיכום : לכתחילה, תמיד יש להמתין שש שעות בין אכילת מאכלי בשר לאכילת מאכלי חלב. והמיקל במקום צורך להמתין חמש שעות וחצי, לאחר שאכל מאכלי עוף, יש לו על מה שיסמוך.

הידעת ? סיפור מההפטר

הפטר יתרו: ”בשנת מות” - ישעיה ו'

במרכזה של הפרשה מתואר מעמד הר סיני וקבלת התורה. וככהנה ה' מצווה את משה ”לך אל העם וקידשתם היום, ומחר וכבסו שמלותם”. כדי לקבל את דברי ה' צריך להיטהר ולהתקדש הן בפנימיות והן בחיצוניות. מבחינה פנימית ”היו נכונים לשלושת ימים אל תגשו אל אשה”. מבחינה חיצונית ”ויכבסו שמלותם”. וברדת ה' על ההר בקולות וברקים, הטבע כלו נדעזעז ”ויחרד כל ההר מאד” ויחרד כל העם אשר במחנה. עם ישראל חזה בגדולתו ובכוחו העצום של הקב”ה ”וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן, וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק”.

בהפטר ה' מכין ומקדש את ישעיה בפעם הראשונה להתנבא על עם ישראל. ישעיהו מקבל את השליחות ואומר ”הנני שלחנ”י. ה' מחזק אותו לקראת מילוי תפקידו להוכיח את העם שילכו בדרך ה' ועל העונשים שיקבלו אם לא ילכו בדרך האמת. ה' מזהיר את ישעיה שדרכו לא תהיה סוגה בשושנים ולא תמיד תאיר לו ההצלחה וכן רוב תוכחתו לא תיפול על אוזן קשבת, ”השִׁמְן לב העם הזה ואוזניו הִקְבֵּד” אנו רואים גם שהנביא מקווה שגבאות הזעם לא יתגשמו ולא יצאו לפועל מרוב אהבתו את עם ישראל, ככתוב ”פן יראה בעיניו ובאוזניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו”.

יש קשר ישיר בין הפרשה להפטר :

בפרשה : עם ישראל נבחר מכל העמים להיות עם סגולה וגוי קדוש.

בהפטר : ישעיה נבחר להיות נביא מורם וקדוש מהעם.

בפרשה ישנה התגלות ראשונית של הקב”ה לעם ישראל **ובהפטר** ישנה התגלות ראשונית לישעיה הנביא. בפרשה: ”וירד ה' על הר סיני”, ”אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם”. וישעיה אומר: ”ויאראה את ה' יושב על כסא, רם ונשא...”. בפרשה מסופר: ”ויחרד כל ההר מאד” וישעיה אומר: ”וינועו אמות הסיפים מקול הקורא”. בדומה להר סיני העשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש, אומר ישעיה: ”והבית ימלא עשן”. כאשר פונה משה אל העם בהצעת ה' להיות לו ממלכת כוהנים וגוי קדוש עונה העם: ”כל אשר דבר ה' נעשה”, כאשר שומע הנביא את קול ה' אומר: ”את מי אשלח ומי ילך לנו” משיב הנביא מיד: ”הנני שלחנ”י. הנביא מסיים ”זרע קודש מצבתה”.

פרוש: שהצדיקים שבכל דור ודור מגינים על עם ישראל. מצבתה מלשון יציב וקיים לעולם.

(בברכת השם ג.י.פ.)

שבר בעת משבר

עשרות אנשי עסקים ישבו מול המחשב ובהו בו בעיניים אחוזות אימה. המספרים אצו-רצו מול עיניהם, משנים את ערכם מרגע לרגע. מאבדים את ערכם מרגע לרגע. לנגד עיניהם המבועתות חזו בירידת נכסיהם מטה ומטה... רק אחד לא נתפס לבהלה. היה לו במה להאחז. הוא לא חשש. מי היה אותו אחד? כדי להכיר, עלינו לשוב עשר שנים אחורנית...

מיסטר רובינזון היה מאושר בחתן לו זכה. מאז ומתמיד רחש חיבה יתרה ללומדי התורה ועל אף היותו איש עסקים, קיווה בכל לבו שבתו היחידה תינשא לבן תורה. והנה, שאיפתו התגשמה. שלומי ברמן חתנו היה בחור שגלה מביתו במשך חמש שנים למקום תורה בארץ ישראל ושתה שם ממי מעיינות הנצח. כעת שב לביתו שלילקוד נאוות לשאת את בתו של מיסטר רובינזון לאשה. בתום שנתם הראשונה, כשבתו של מיסטר רובינזון חובקת כבר את בנה הראשון, נתן לחתנו סכום נכבד של כסף בו יוכל לפתוח עסק והלה פנה לעולם העסקים. לא. הוא לא זנח את תלמודו. גם בהכניסו ראשו אל תחום המסחר התמיד שלמה לקבוע עתים לתורה. מדי יום ביומו, בשו בו אל ביתו בערב, סעד את לבו בפת של ערבית ולאחר מכן פנה לשיעורו של ר' מיכאל על הדף היומי. שם, בזמן השיעור חוזר היה להיות בחור ישיבה לכל דבר. שוכח היה מכל עסקיו ומרכזו ראשו בחשב רב בלימודו. "השעתיים הללו בערב, הן הנותנות לי דלק לכל היום הבא", נוהג היה לומר. הוא הקפיד הקפדה יתרה לתת מעשר כספים מדי חדש בחדשו. רשימות מסודרות היו לו על כל הכנסותיו, וברגשי גיל שמח היה לתת את המעות למוסדות הצדקה. יום אחד, לכשפרצו עסקיו ונתרחבו עד מאד, פנה לאשתו ואמר לה: "יש לי חלום, מרים, להקים 'כולל אברכים' משלי. ביתניים יכול אני לכלכל שלשה אברכים מדי חודש בחדשו. אך אם ירחיב השם את עסקי עוד ואוכל בכספי המעשר לכלכל עשרה אברכים, אפתח כולל, בלי נדר". מרים היתה שותפה נאמנה למאוויו בעלה ומכאן ואילך הלכה וספרה את הימים עד למילוי משאלתו. בהתרגשות רבה עקבה אחר התרחבות עסקיו, עד לבוא היום הגדול בו חזתה בסך ההכנסות המתאים להקמת "כולל". זה היה המפעל התורני הראשון של שלמה ברמן. בהתרגשות רבה פנה אל רב הקהילה והתייעץ אתו לגבי עשרת האברכים הראשונים בכולל. הרב התפעל מיוזמתו הברוכה וברכוה שהברכה תשרה בעסקיו ויוכל להגדיל תורה ולהאדירה. כך הוקם כולל "שומרי התורה". שלמה ברמן הצעיר היה הממונה על תשלום המלגה, אך לכל ענייני הלימוד מינה אברך חשוב שישמש כ"ראש כולל" והוא עצמו לא התערב בהחלטותיו. עם הגדלת הכנסותיו, הלך והגדיל בהתמדה את מספר האברכים ב"כולל" שלו עד אשר הגיע להחלטה נוספת: כיון שהקב"ה מגדיל את הונו עוד ועוד, עלי להקים מפעל נוסף, ישיבה לצעירים. אשתו, מרים, עמדה ונפטמה מגודל רוחו. ארבעה ילדים חמודים היו להם כבר בבית בעת ההיא, ושמחתה היתה רבה על כי נושמים הם בבית אהבת תורה. למרות שבעלה היה טרוד בכל עיתותיו בניהול עסקיו, הרי שהנושא המדובר בבית היה אך ורק אודות הגדלת מפעליו התורניים. היכן תקום הישיבה? מי יעמוד בראשה? לאלו תלמידים תהיה מיועדת? מי תהיה המבשלת ומי המבשלת... עבודה רבה עמדה בפניהם לאור ההחלטה על הקמת ישיבה. מרים, אשת החיל, עמדה לימינו של בעלה בשלבי התכנון והביצוע.

ויהי היום, ותונח אבן הפינה לבניית בית המדרש לישיבה. בטקס השתתפו רבנים חשובים ואישי ציבור ידועים יצק ר' שלמה ברמן את יציקת הבטון הראשונה. בשעת הנחת אבן הפינה נשא תפילה נרגשת להצלחת הישיבה ושגשוגה. כעבור שנה ומחצה עמד הבניין על תילו והוחל ברישום תלמידים. מונה ראש ישיבה, וכן רמי"ם לכל שיעור ושיעור. לשמחתו ואושרו של ר' שמעון ברמן לא היה גבול. מדי פעם בפעם "קופץ" היה לבקר בה ולחזות מקרוב בהתפתחותה. ואכן, הרבה נחת רווה ממנה. מפליא היה לראות כיצד שומר ר' שלמה חיבה יתרה ללומדי התורה. תמיד עמדו הישיבה והכולל שלו בראש סדרי עדיפותיו. והנה, לפתע, החלו תמורות במצב הכלכלי בארצות הברית. כל עולם העסקים ספג זעזוע קשה והרבה אילי הון הפכו בין לילה לפושטי יד. ישב ר' שלמה ברמן ושקל את דרכיו. מה יעשה אדם ולא יאבד את הונו? עיין בדברי חז"ל ומצא כתוב מפורש: "אם ראה אדם שמוזנותיו מצומצמים, יעשה מהן צדקה, וכל שכן כשהם מרובין" (גיטין ז. ו). ובכן, הדרך סלולה וברורה. יש להרבות בצדקה! תיכף ומיד נתן הוראה לבנק שלו להעביר סכום עצום לחשבון הישיבה. כמו כן הגדיל מיידית את מלגת האברכים שב"כולל" שלו. כבר למחרת מצאו להפתעתם צ'ק נוסף המחכה לכל אחד ואחד מהם בסכום בלתי מבוטל. מסביבו חזה ר' שלמה בנפילתם של רבים מחבריו לעסקים. רובם ככולם הפסידו אחושים נכבדים מהונם. איש לא ידע להצביע על סיבת הדבר - אך לא ניתן היה לעצור את המפולת. הכל הזהירו אותו למהר ולסגור את הישיבה והכולל, אך הוא, אמון על דברי חז"ל, לא חדל מתמיכתו אלא להיפך. הוסיף והגביר את הסכומים. בצער רב חזה במיעוט התמיכה במוסדות התורה האחרים. כאב לו על קשיי המחיה של הישיבות הקדושות בשל המפולת הכלכלית. אך באשר לו - ברור היה לו מה עליו לעשות. "הכולל" שלו והישיבה שלו המשיכו לתפקד ללא כל הפרעה ועוד למעלה מזה ביתר רחבות מאשר קודם לכן... באחד הימים, ערך ר' שלמה מיועצו ביקור בארץ הקודש. אחת מתחנותיו היתה, כמובן, בישיבה בה למד. הוא נכנס בחדרת קדש לחדרו של ראש הישיבה, לשאול בשלומו ולהתבשר מאמרותיו. ראש הישיבה שמח מאד לקראתו והתעניין בחשש במצבו הכלכלי. "איך אתם מחזיקים מעמד בתקופה קשה זו?" שאל אותו בקול אבהי, מודע להתמוטטות הכללית בארצה"ב. "אינני חש בכל משבר, באה התשובה המפתיעה. "עסקי ממשיכים לשגשג כרגיל ועוד יותר מאשר קודם לכן".

"איך?! כיצד?!!" השתומם ראש הישיבה. "אינני יודע", השיב ר' שלמה. "למהפכה הכלכלית אין כל הסבר. מסתבר שזוהי גזירה משמים. כיון שאין לה כל הסבר מדעי, ברור היה לי שרק פנייה אל מסובב חסידות יכולה להציל אותי מההפלה אל המערבולת. עשיתי כדברי חז"ל המורים להרבות בצדקה בשעה של קושי כלכלי, ואני רואה ניסים להיכן שאני פונה". ראש הישיבה הישיש אמצו בחוס אל לבו, ולא עזבו עד אשר הבטיח לו ר' שלמה כי יוסיף את ישיבתו שלו גם כן לרשימת ההשתדלות שלו בשמירה על נכסיו... "ר' שלמה יקירי", ביקש ממנו רבו בהתרגשות רבה. "אנא, הרשה לי לפרסם את סוד הצלחתך ברבים. למען לימדו הכל כיצד יש לשמור את הממון באופן הטוב ביותר." ר' שלמה נתן את הסכמתו לכך, ועל כן רואה סיפורו אור על גבי דפים אלו. "ישמע חכם ויוסף לקח ונכון תחבולות יקנה..."